

и си я чукай на главата?

* * *

Мина покрай тях; Саня се къпеше със слънчева вода под огромното дърво. Само щом го зърна и разбра, че има проблеми. Омота дългите си коси...

– Сани... Съгласна ли си да тръгнеш с мен и да живеем в града? Познаваш нашите ромски традиции, много набързо им се струпа на моите... Няма как да...

По-добре щеше да е никога да не е питал.

– Какво?! Ти... Отиваш да живееш в града?! Снощи каза друго, ако се сещаш! Както виждам, не съм единствената луда!

Тя се страхуваше от града. От хората. От надписите. От бъдещето...

– Санита, виж, нещата около мен се менят светкавично, и ако не се взема в ръце, две–три жени ще превърнат живота ми в сламка. Ще се пропилее животът ми напразно...

* * *

– Върви, върви! Върви с Бога? – с безразличие някакси много кротка каза му тя. – Такъв ми е късметът... Или луда, или измамена!

– Не си измамена! Обичам те! Цялото ми сърце те обича! Знаеш! Вземи, каквото ще вземеш, и тръгни с мен!

– Не става! Никъде така, най-малко при рома, така не става!

– Зная, но някой трябва да сложи ново начало...

– Върви! Казах: Върви!

– Чуй, скарах се с майка си, с баща си, с всички, заради теб! Не мога да живея повече в дома им! Аз ще вървя в града. Когато се върна, ще мислиш по другояче. Ще ти дам малко време да поразмислиш и... Не мога да те изоставя... Знаеш... Обичам те, Санита...

Насъбралите се около тях ги слушаха и гледаха надолу. Сякаш не чуваха и не виждаха...

Когато колата се изгуби от погледа ѝ, тя нахълта вътре и пак тръшна вратата...

* * *

Гажейката Магдалена, като го видя, все едно Господ се яви пред нея.